

VOINTA POPORULUI

ZIAR DE PROPAGANDĂ NAȚIONALĂ.

ABONAMENTUL:

Pe un an 100 lei :: Pe jumătate an 50 lei.
Pe trei luni 25 lei.

APARE ÎN FIECARE DUMINECĂ

SUB CONDUCEREA UNUI COMITET.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Strada Moise Nicoară Numărul 1, etajul I.

Forța străbună s'a trezit.

Dlui

P A A L Â R P Â D

Cluj.

Am putea zice cu tot dreptul, că România de astăzi este creațiunea dreptății dumnezeiești. Sfășiați, asupriți mii de ani de popoare mari, ne-am ridicat din obscuritatea (întunerecul) timpurilor, rând pe rând ne-am încheșat în diferite formațiuni, mai apoi în Principate, în Regat și azi aproape toți fiii colonilor Romani împestrăți cu Daci, Geți, Slavi și multe alte popoare — suntem *Românii Români ai României-Mari*, liberi, neatârnați și stăpâni pe soarta noastră.

Un fel de *virtus romana* a acționat în noi, când n'am renunțat la ființa noastră, când am răbdat în neputința de număr toate urgiile seculare, însă cu o energie de fer am urmărit ceasul reîncheșării tuturor. Și speranța, idealul, s'a realizat în aceste zile mari dar groaznice. România de azi nu s'a născut din războiul mondial, *numai* în timpul acestuia.

Participarea noastră în acest război — grație păcatelor oamenilor din atmosfera Turtucaiei — este cea mai tristă și umilitoare epocă a zilelor noastre, și numai licărirea eroismului dela Mărăști, Mărășești și Oituz ne mai mângăie și ne dă speranța de veacuri, că precum am fost,

suntem și vom fi contra tuturor vicisitudinilor.

Învinși înșiși învingătorii ne dau Basarabia, tradiți Rusiei când am intrat în război — ne-o spune Ribot în memoriile sale, că Rusia în vremea fagăduelilor mari a obținut *carta bianca pentru frontierele sale apusene* — adevărat putea face ce vrea cu noi — și dacă nu se prăbușea ne-ar fi luat Moldova și Dobrogea toată (Ribot: *Lettres à un ami; souvenirs de ma vie politique*, Paris 1924) — totuș după atâtea trădări, infamii interne și externe — însăși Antanta care ne-a pus la discreția (olăcerea) Rusiei, întărește alipirea Basarabiei la vechea patrie-mamă. Este aceasta o minune sau o dreptate dzeiască? Trebuie să recunoaștem aceasta din urmă. Am stăruit anume asupra acestui punct, ca să cunoașteți, ca să înțelegeți elanul sufletului milioaneilor dintre noi, cari răbdăm, suferim, nu renunțăm și *învingem în contra unei lumi întregi perfide*.

După eliberarea teritoriilor moși-strămoșilor noștri și ale noastre, ne vom pune acum să ne eliberăm părinții, frații, fiii și pe toți cei cu noi, de păcatele hărăzite din veacurile triste. Căci, să știi, domnule, că în secolele de neputință, de subjugare s'au furisat multe-multe seminții pe acest pământ mănos de sângeie și lacrimile eroilor lui Mircea și Ștefan, cari azi au

bun și sfânt.

li cunoaștem, li înseamnă pe toți.

Pentru *aceștia* masa regală este tot atâta, cât este și lupanarul cel mai scârbos.

tot una, numai isvorul de venit să rămână.

Să nu crezi, dle, că noi nu le știm aceste, că nu le simțim și nu ne revoltăm *Ne-adunăm energia seculară română și vom curăți țara de toată pleava aceasta a tuturor lupanarelor politice. Apoi, întronând onestitatea și demnitatea în sufletele tuturor Românilor de sânge și ideal, jurăm că vom fi ocrotitorii, apărătorii tuturor celor conduși de cinste, de ideea binelui public și de țaria acestei țări, fie dâșii Români, Unguri ori oricine.*

Cunoscându-ne așa să nu sperați nimic dela aceste timpuri tulburi și imorale. *Forța străbună s'a trezit și lucră în noi și vom întinde mână de frate tuturor celorlora, cari sunt cu noi de-o seamă și de-o nădejde.*

Așadar, orașele dela frontieră nu vor fi numai fortărețele culturai maghiare, cum ai crezut dta, ci în fortărețele aceste ale Statului român, va afla adăpost sigur și cultura maghiară, dacă ne veți fi frați și comilitoni, dacă pentru țara noastră veți renunța la tristul „*Recrudescent*” al nefericitului Rákóczy.

I. C.

RUGĂCIUNE.*)

Nu mă lăsa, Părinte,
Că iarăș sunt rănit
Și iarăș mă simt singur
În noapte, rătăcit!

Nu mă lăsa, Părinte,
Și iarăș mă privește,
Că iar să-mi fie gândul
Un câmp ce înfloare!

Nu mă lăsa, Părinte,
Coboară-Ți iar iubirea,
Că iarăș să rodească
În sufletu-mi simțirea!

Nu mă lăsa, Părinte,
Insuflă-mi iar credința,
Că iarăș să învie,
În mine, umilința!

Nu mă lăsa, Părinte,
Întinde-mi iarăș dreapta,
Că iarăș să fiu vrednic
Cu sufletul și fapta!

Nu mă lăsa, Părinte,
Rostește iar cuvântul,
Că iarăș să fiu slobod
Să viețuiesc pământul!

Nu mă lăsa, Părinte,
Și iar mă 'mbrățișează,
Că iar să-mi strălucească
A bucuriei rază!

Nu mă lăsa, Părinte,
Puternice și mare,
Că iar îmi pare viața
Un câmp de îngropare!

AL. T. STAMATIAD.

Valea Zimbrului.

— Amintiri după patruzeci de ani. —

de: Dr. Al. Tălășescu.

— Urmare —

În schimb, azi, cum te dai jos din tren la Gura-Honțului și observi că a dispărut de pe deal simbolul dominațiunii creștinismului; acolo, lângă podul istoric unde a fost Salcea Sfântă unde un suflet mare al neamului românesc s'a dus ca crainic la picioarele Tronului Ceresc să vestească Împăratului Ceresc nedreptatea de care suferă un neam nobil, acolo, unde acel crainic prevestitor al evenimentelor mari, cari vor să vie spre mântuirea Neamului românesc, acolo unde ar trebui să se ridice un Mausoleu zidit numai din *stânci de cuarț cristalin* din Muntele Moma, acolo se ridică azi sfidător (provocător): o *havra jidovească*!

În locul capelei de pe deal, cu crucea spre cer, azi în mijlocul amfiteatrului pe care o formează Gurahonțului, Josășelul și Josășul cu Valea Zimbrului, se înalță d'asupra acelei havre jidovești

*) Din Volumul de poeme religioase: „Pe Drumul Damascului”, premiat de Ministerul Artelor — 1923 și de Academia Română — 1924

Articol scris acum 55 de ani

care dovedește că pericolul jidovesc i-a pus și în acele timpuri pe gânduri pe Românii buni și cinstiți.

(Îl reproducem din No 104 al ziarului „Albina” apărut la Budapesta în 22/10 Decembrie anul 1869)

Asociațiunea de rezistență contra cotozirii jidanilor.

Focșani, 1/13 Decembrie.

Domnule Redactor! În unul din numerele „Albinei” ați publicat statutele „Asociațiunii de rezistență contra cotozirii jidanilor”. Ați spus totodată dorința d'ă vedea rezultatul acestei asociațiuni, Basatu pe acea dorință, vinu a vi împărtăși un resumat de toate lucrările ce s'au operat în decursu de șapte zile și în totu atate ședințe. Resultatul, cum îl veți vedea, este foarte modest în adunarea generală de estimp, adică: *facerea regulamentului; votarea statutelor*, și cele *șapte rezoluțiuni generale* ce se vedu în aclusele reportului. (Din lipsă a spațiului, nu pot tipări protocoalele tuturor ședințelor precum am dorit, ci caută se ne marginim a spune pe scurt că asociațiunea a primit multe adrese de felicitare, între cari un'ă de la Dōmn'ă Elen'ă Mileru nascuta Vergi, carea donădă pre fie-care anu câte 12 galbeni, pentru cartea cea mai bună de economiă națională. Adunarea generală s'a ținut în 14 nov. v. sub prezidenția d'ui G. Rozali, viceprezidenți Voinovu, secretari: N. Tipeiu și Gr. Balanescu, casariu A. P. Demitriu fiindu de fatia delegați de la Bacău, Berladu, Botosiani, Husi, Iasi, Romanu și Tergulu-Ocnei, a nune dd. I. Negura, C. D. Lupascu, Vilneru, Armasiu, C. Placa, E. Leonescu, T. Roseti, A. Holbanu, D. Samfirescu, M. Constantinu, N. Rosi, And. Visante, N. Ionescu și Voinovu. Ascultătoriu era unu publicu numeros. Statutele s'au votat în unanimitate și fora modificare, asia precum le cunoscū oo. noștri cetitori. Deci aveamu se producemu numai din reportulu comitetului și rezoluțiunile, ce amende urmēza aci. Red.)

Raportulu

comisiunii însărcinate cu examinarea propunerilor prezentate în sinulu întrunirii delegatilor, asociațiunii de rezistență contra cotozirii jidanilor în Romania.

Dloru Delegați! Sum fericitu a vi spune că comisiunea Dvōastra a convenitu a sup'ă rezoluțiunilor, ce urmēdia a se supune la aprobarea Dvōastra, precum și a sup'ă espunerii de motive pe care sunt însărcinatu a le susținē înaintea Dvōastra.

Comisiunea Dvōastra n'a socotitu de coveninția a vi propune alte rezoluțiuni, de catu acelea ce s'au produsu în întrunirile noastre și dintre cele prezentate, pe unele a credutu a le lasă esaminării asociațiunilor locale.

Asociațiunea de rezistență nu este pornita de prejudeție religioasă sau de vre unu setimentu de netoleranță. Repulsiunea poporului pentru jidani nu provine din cauza că ei profesădă cultulu mosaicu, ci pentru că formēdia o comunitate venetica, alu careia centru de acțiune este afara din țeara și necompensabilu cu caracterulu creștinu alu societății romane: fiindu din principiu neasimilabilu cu națiunea noastră, și care după ce a isbitu a domină terenulu economicu, tinde încă și la predominarea politică, radiemadu-se pe influențele din afara.

Exploatatorii jidani n'au cautatu nici odata se aiba altu legamentu cu țier'ă acēast'ă decatu acēl'ă alu intereselor materiale, prin acapararea lacōma și de castigu produsă prin usura organizată care au intins'o asup'ă întregii societăți creștine. Astadi dēca ei se servescu în avocatierea cauzei lor de idēile liberale ale umanității, care facu glori'ă secului nostru atintindu sistematicu prin publicitate simțimentele generose ale Europei civilizate, și suscitandu acum și contr'ă statului romanu dificultăți diplomatice, — o facu acēast'ă numai pentru ca se apuce din drepturile autonomiei noastre. Căci sunt deprinsi se triumfe prin surparea legalității și prin nesocotirea preceptelor morale, moderne; Dieulu fōrtiei și alu privilegiilor este obiectulu adorațiunii lor și

cele două triumfuri îmbinate, simbolul semitismului, în opoziție cu crucea creștinismului, care a trebuit sub prigonirea ungurească să-i cedeze (lase) locul.

Aceasta mi-a fost prima impresiune ce-mi fulgerase prin ochi și care îmi săgetase inima la rotirea privirii mele, când după patruzeci de ani am pus din nou piciorul pe pământul copilăriei mele. Deprimare și revoltă se perindau în creerii și în inima mea în fața acestui spectacol, în același timp, și trist și provocător. Dar nici nu m'am putut reține să nu spun câtorva țărani:

Bine, oameni buni, de ce n'ați profitat de revoluția din 1918 să dărâmați această rușine națională?!... Cum?... N'a trecut p'aci artileria română?!...

— Apoi... să vă trăiască Dumnezeu!... răspunse un moșneag cu tonul cadentat, molcom al accentului din care se oglindește sufletul bun și drept, — apoi... biserica aceasta jidovească s'a clădit numai acum trei ani... de când e... România Mare!...

II.

O șosea vicinală, mai bine îngrijită acum 40 ani, ca azi, după ce a ieșit pe vranita Josășelului și a trecut de moara din vale, se furișează între malul râului și pe sub poalele valurilor bogat îmbrăcate în verdeață, trebuind în unele

locuri să spargă stâncile, pentru că să țină această tovarășie intimă cu valea; în alte locuri ea trece pe poduri dela dreapta, la stânga râului pentru ca să revie fidelă iarăși la locul ei. Astfel trece pe sub poalele Satului Valea mare pe lângă curtea boerească și intră cam ostenită în Zimbru situat pe un picior de plaiu, pe o gură de Raiu, cum spune povestea veche și frumoasă.

Aceasta însoțire tainică și veche între drum și vale, ce dă Văii Zimbrului un farmec fără păreche, este tulburată azi, ca de un șerpe veninos strujit pe spinare, de o linie ferată îngustă zisă *Decauville*, pe care se scurge din pădurile Zimbrului întreaga bogăție de lemne, dând gării Gura-Honțului o înfățișare de a fi patrona nesățioasă a unei vaste exploatări forestiere. Adioli S'a dus cărașia Zimbranilor și a satelor dinprejur, s'a dus rostul tinerei vitelor, agricultura fiind foarte redusă! Acești bravi descendenți daco-romani au ajuns *pălmași* jidanilor, cum zic Moldovenii și *zilerul jidovului*, cum se zice în partea locului.

Pe toată distanța de 9 Km, ce desparte Zimbru de Valea Crișului Alb, întâlnim o mulțime de mori mici, clădite din bărne de stejar înnegrite de bătrânețe, unele cocoșate într-o parte, altele aproape ruinate, sub acoperișul de șindrilă afumată și ciuruită, ca niște mărturii triste ale unor timpuri mai bune, de pe când moara mare dela Josășel nu existase. (Va urma)

sunt convinși că de altfelu nu potu dobandi nimic de la Romani, pentru că departe de ași fi încercatu se merite afecțiunea poporului romanu, caruia prin viclenia voiescu a se impune de frate, n'au facutu de catu se-î înșpire oroare și grōaza prin nesuinițele lor rapace și neome-nōase. Jidanii nu ceru drepturi politice spre a ajunge se fia egalii noștri și spre a trai fratiēscu cu noi, ci din contra spre a legitimă tirani'ă lor actuală pe terenulu economicu și comercialu, și spre a o întări și mai multu încă prin precumpenirea politică. Putem judecă despre ce sunt capabili se faca în politica pentru naționalitatea romana, candu ar fi permis se dobandēscă drepturi în stați nisce individi miscati numai de impulsulu exclusivu alu castigului.

Neputendu-se assimilă cu noi nici a se contopi în mass'ă poporului fiindu că de candu esistu între noi au remasu neschimbati în casta exploatăria și nu se servescu de superstițiunile lor de catu pentru a simulă un fanatismu care tinde numai la profitu. — Ceru cetățenia romana pentru ca se devina siniori și noi servi, și spre a transformă astfelu, în faptu, societatea noastră romana și statulu nostru creștinu într-o companie de exploatăria fora nici o misiune civilisătoaria.

(Va urma.)

Mai multă atențiune poeziei populare.

— Câteva observații. —

Nenumărați sunt poeții și nenumărate sunt versurile ce umplu paginile revistelor din toate unghiurile țării. Unii dintre acești poeți cu timpul și-au afirmat un talent puternic, alții sunt numai începători, iar cei mai mulți nu cunosc nici cele mai simple reguli poetice și estetice.

Și cu toate acestea pretutindeni se ivesc în vitrine volume de poezii... Și aproape numai poezie cultă! Nicăiri nu mai întâlnești o culegere nouă de poezie populară, nicăiri nu mai citești o doină în care de multe ori găseai contopite toate sentimentele poporului, toate bucuriile și durerile lui.

Era cântecul de jale al țărânului îndoit sub povara învoelilor grele, ars de soare și de muncă. Și cu toate că avem o literatură populară atât de frumoasă și variată, totuși nu preocupă destul pe scriitorii noștri!

Și aci ca și în alte multe suntem influențați de Apus, deși în această privință nu ne putem compara.

Străinii au o poezie populară inferioară nouă, deoarece nici spiritul nu este același și nici evenimentele istoriei lor nu au favorizat dezvoltarea unei poezii populare.

Apusenii nu sunt așa de contemplativi, ei se izbesc mai mult de realitățile vieții. Pe ei puhoiul barbar nu i-a mănă din loc în loc, nu i-a constrâns să-și ducă viața în uniune cu natura. La noi, poporul și-a ascuns spaima în văgăunele munților, îndeletnicindu-se cu păstoria. De aci, dorul lui de a pătrunde toate lucrurile frumoase, de-a crea și zugrăvi imagini din natură — imagini ce turnate în rimă, dau versuri atât de minunate.

Poporul a știut să dea fenomenele sufletești proprii firei sale cu o varietate de fapte infinite proprii vieții lui.

Din poeziile lui — îl putem cunoaște pe țărânul nostru, aci vesel și guraliv, aci trist și melancolic. Poezia lui „e răsfrângerea sufletului său”, au spus-o poeții.

Neamul nostru, să nu uităm, este un popor poet, pe care natura l'a înzestrat cu toate darurile unui bun scriitor!

Iată de ce se cere a se da mai multă atențiune poeziei populare.

Șiria.

El. dr. Draia.

mâni încă subț Sârbi în Banatul românesc!

Scrisoare deschisă către d. Ministru al
Cultelor și către d. Prefect al județului
Timiș-Torontal.

Domnilor,

Dați-mi voie, ca Românul să stea de
răbă puțin cu Românul. Ordonanța Dv.
în care puneți graiul românesc la locul
său i-se cuvine în cetatea Timișului, a fost
probată de mic și mare, dela domn și
până la opincă. Impulsul acestei scrisori
vine de aci! Deci în al 5-lea an al
Asistenței naționale și al 50-lea dela moar-
a lui Andrei Șaguna, la noi se îngroapă
românul cu „gospodi po milui” iar băe-
ții români, te salută pe stradă cu „Gelobt
sei Jesus Christus”.

Sunt convins că, dacă Dvoastre ați
fost încunoștințați, de mult nu ar fi
stfel, dar la noi numai și numai la or-
dine se lucră.

Idealism? poate, cu timpul... Și acum
omnilor, lăsați-ne să descriem situația
noastră peste 300 Români de aci, cari vor-
esc curat românește, spun că sunt Ro-
mâni din vechime, (sârbește nu știu) și
parțin bisericii sârbești de Sân-Petru,
lăsată! 1924.

Sărmanul Ciompila! L'au petrecut la
proapă alaltăieri în sunetul clopotelor bi-
sericești catolice și a „gospodi po milui”,
leși ar fi dorit să-i sune măcar un clo-
potel ortodox și să i-se spună din gură
românească: „în veci pomenirea lui!”

60 de băieți români avem și e ordin
să fie școală română de stat aci, — îmi
punea notarul — român, — dar nu pot
echizaționa local. Nemții nu dau și băieții
încă mulți ani vor umbla la școală nem-
ească! Catichet? Nu propune religie! Cine
se îngrijește de sufletul acestor vlăstare a
noștrilor de mâne?

Plasa noastră are fonduri frumoase,
dar dacă nu vine ordinul, nu sunt bani
pentru capela ce o dorim de 4 ani de
zile. „Capelă vă trebuie și săptămânal vin
să vă fac serviciu, îngrop”, spunea un
preot român din vecinătate. Astfel gân-
eam să agrăim forurile în drept, ca:

1. Să ajungem a ne ruga aci lui
Dumnezeu — românește.
2. Să învețe copiii noștri carte româ-
nească.
3. Să zidim capela care va eterniza
numele celui ce a știut să-i dea început
în viață.

Nădăjduim, că d. Prefect și d. Mini-
stru, personal se vor interesa în chestia
Românilor din Periam, cari au cimiter
separat, dar n'au viață românească, —și vor
împlini rugămintea noastră.

Periam, la 21 Mai 1924.

Cu deosebită stimă:

Dr. George Lăfia, medic.

Poetul AL. T. STAMATIAD,
profesor la liceul „Moise Nicoară” din Arad, a
fost premiat de Academia Română pentru Volu-
mul de poeme religioase „Pe Drumul Damascului”.

În timp de trei ani a cucerit trei premii:
în 1922 a fost premiat de Societatea Scriitorilor
Români, iar în 1923 a fost premiat de Ministe-
rul Artelor.

Serbarea Patronului Reg. 94 Infanterie (Oravița).

În ziua de Sft. Constantin și Elena s'a ser-
bat regimentul 94 Infanterie din Oravița, ziua
patronului Regimentului.

La Tedeumul ținut înainte de masă au par-
ticipat numeros public și reprezentanții autorită-
ților. Străini au fost cam puțini, Jidani de loc.

După Tedeum a rostit parintele Gheorghe
Neda o vorbire frumoasă despre însemnătatea
zilei și a cuvântului „Patron”, preamărind pe
Dzeu și toți sfinții între cari și pe Constantin și
Elena. A vorbit frumos despre împăratul Roman
Constantin și despre semnul crucii cu ajutorul
căreia a învins. A mai vorbit și Dl. Colonel al
Regimentului. Apoi publicul a fost invitat la o
gustare, unde s'a închinat păharele în sănătatea
dlui Colonel Boldea, Comandantul Reg. 94 și
dnii ofițeri din acest Reg. Muzica Regimentului
a cântat foarte frumos.

Ca continuare a serbării, după masă, la orele
5, în curtea casarmei au fost reprezentate mai
multe piese cu „Călușorul” și piramide bine re-
ușite; de unde la orele 6 publicul cu dnii ofițeri
în frunte și cu muzica militară s'au dus la arena
sportivă la fotbal.

La Arenă public foarte mult. Cei ce au lip-
sit dela Tedeum (străini și Jidani) nu lipseau
acum.

Fotbalul a fost foarte frumos. Deodată în
învălmășală între tinerii studenți Români se
vâră și câțiva „cavaleri” Jidani. Doi Jidani, cari
absolvaseră în țară străină școlile, fiind acum
acasă au făcut observația, tare, că „dacă pe
arenă, între soldați, n'ar fi și Jidovi, n'ar plăti
jocul „olăhi lor” nimic.”

Tinerii studenți români s'au năpustit asupra
lor și le-a dat de cheltuială. La intervenția mai
multor Domni au scăpat cei doi tineri Jidani
(Langer și Bartos), cari au făcut apoi raport
Liceului de băieți General Drăgălina, contra stu-
denților români și, totodată, și autorităților.

După terminarea fotbal-matschului, publicul
s'a retras.

Seara la orele 9 în grădina de tir a avut
loc cu concursul muzicii militare o petrecere
dansantă, aranjată de dnii ofițeri ai Reg., la care
au participat foarte mulți și au fost încântați de
operele și cântecele frumoase ale muzicii mi-
litare.

Observatorul.

Răspuns la „Un răspuns”.

Cetind „Un răspuns” al dlui dr. Ciuhandu,
asesor consistorial s'ar părea că eu „anonimul”
nu vreau să recunosc ceea ce dl. asesor „a arătat
pe temei de documente că unația dela Nădlac
s'a făcut prin apucături nedemne din partea strei-
nilor și spre câștigul lor și desbinarea noastră”.
Mai departe că eu nu aș înțelege că noi —
fiindcă și eu sunt un gr.-or. și încă un bun cre-
dincios al bisericii ortodoxe — am avea măcar
dreptul (eu zic avem și datorința chiar) să-i
chemăm pe gr. cat., pe uniții noștri, să revină
la obârșia lor sufletească și de sânge și, în fine
că eu aș crede că conferința dlui asesor este
mai vinovată decât atitudinea episcopatului gr.
cat., care la praznicul încoronării a stat pe după
ușă... etc.

Ei, vedeți, lucrul nu stă așa! Eu îl înțeleg
foarte bine pe d. asesor și cred că intențiunea
D-lui este bună și mai recunosc că este dato-
rința D-lui — ca și a tuturor bunilor Români —
să lucreze pentru împăcarea sufletească a Ro-
mânilor, dar îl rog să facă bine să mă asculte.
Să creadă D-lui când i-o spun din nou în
numele tuturor celor buni fără deosebire de con-
fesiune că nu conferințele științifice ținute po-
porului dela sate, sunt mijloacele cuvenite și
adevărate ca să recâștigăm pe gr. cat. ori să
treacă gr. or. la gr. cat. Prin aceste mijloace
nu se va ajunge niciodată scopul sfânt de care
cred că este condus și dl. asesor, să împace pe
toți Români și prin aceasta să întărească țara
și neamul românesc, ci s'ar agrava numai ura
dintre frați și ar putea câștiga și acum numai
străinii pe urma certe confesionale dintre cre-
dincioșii noștri dela sate, zic „dela sate”, fiindcă
Românii culți nu cred să se urască din cauza
deosebirii de confesiune și dacă totuși ar fi și
de aceștia, ei nu sunt decât dușmanii neamului
și ai Țării românești.

Părerea mea este deci și-acum că de ast-
fel de conferințe n'are nevoie nici Neamul și
nici Țara noastră.

Sunt alte cauze cari înstreinează și azi pe
credincioșii noștri dela biserică, acelea sunt pe-
riculoase și contra acelor ar fi bine să se ia
măsuri din partea conducătorilor bisericilor
noastre.

Sunt apoi alte religii, confesiuni, în adevăr
păgubitoare neamului românesc, poftescă dom-
nii cărora le arde de-a ținea conferințe religi-
oase și zădărnicesc prin conferințe corespu-
nzătoare trecerea Românilor atât gr. or. cât și gr.
cat. la acele confesiuni și-i convertească pe cei
trecuți deja — nu odată tocmai din cauza ne-
vredniciei păstorilor bisericilor noastre.

Iar fiindcă și idealul meu ca și al oricărui
bun român este împăcarea sufletească, unirea în
cugete și în simțiri cinstite naționale a tuturor
Românilor, zic da! să lucrăm cu toții pentru
ajungerea acestui ideal. Cred însă că în chestia
aceasta s'ar putea face mai mult prin discuțiuni
și lămuriri reciproce intime și discrete între con-
ducătorii bisericilor noastre și între fruntașii
noștri politici și apoi după ce s'au înțeles ei
între ei să ne comunice nouă celor mici, mo-
dești dar cinstiți și buni hotărârile lor și noi îi
vom asculta, îi vom urma cu toții, dovadă:
Serbările încoronării, acceptarea introducerii că-
lindarului..., fuziunea partidelor politice etc., iar
până la înțelegerea dintre ei să ne lase să
trăim noi cei mici în pace și bunăînțelegere —
dacă și nu prea mulțumiți! dar încă capabili de
multe fapte bune și și de mai multe jertfe pe
altarul națiunii.

„Anonimul”.

M E S E R I A Ș I !

Cu mic cu mare trebuie să cu-
noașteți ce se scrie în cartea

„Indrumări bune pentru meseriași”
De CHR. N. ȘTEFANESCU - GALAȚI.

Se vinde la librării, tutungerii și
la Adm. „Voința Poporului”.

Costul unui ex. 10 Lei :: Prin poștă 12 Lei.

Cetiți și răspândiți ziarul

IDEEA NAȚIONALĂ

Cluj, Strada Băii Nr. 6.

Abonamentul 100 Lei pe un an.

Pericol bolșevic.

Intreagă țara mișună de agenți comuniști cari subminează temelia acestei țări. Cine oare vor să dea piept cu acești ticăloși și cu oricari alți dușmani vicleni și cruzi cari ar îndrăzni să atace scumpa noastră țară, iubita noastră patrie, dacă nu noi fasciștii?

In zilele trecute au fost lipite pe pereții caselor din Arad placate comuniste, cari spuneau — ceeace o știm cu toții — că ei vreau pierzarea, nimicirea neamului nostru.

E curios, însă, că autorii se plâneau prea mult de nedreptățile ce se fac minorităților, că adevărat li-se închid școli, biserici, li-se nimicesc întreprinderile capitaliste etc.

Cum, oare, ajung comuniștii să se plângă, să-l doară, pentru capitaliștii minorităților?

Nouă ni-se pare, că iarăș perciunii se vaietă, că doară știm noi cine sunt azi capitaliștii din Rusia și mai știm și aceea că toți acești conducători-capitaliști ai comuniștilor din Rusia — cari toți sunt jidani — au depus pe la băncile mari din străinătate toate auriurile, pietrele scumpe etc, furate din bisericile creștine din întreaga Rusie.

Cu ocaziunea aceasta facem atente autoritățile noastre, că ar fi timpul să

sprijinească organizarea noastră, fiindcă țara, Regele, Neamul și Biserica noastră vor avea nevoie de jertfa vieții noastre pentru mântuirea lor, poate, mult mai curând de cum se crede.

Fasciști, fiți tresi, organizați-vă!

Adunare generală.

Societatea anonimă de asigurări generale din Arad „Agronomul”, în 31 Mai crt. și-a ținut a II-a adunare generală, la care, în absența dlui președinte dr. Petre Groza, a prezidat dl Ioan Kintzig vicepreședinte.

Raportul consiliului de administrație l'a citit dl director general Adalbert Leikes.

Raportul scoate în evidență rezultatul fiecărui ram de asigurare și arată că, cu toată lipsa de numerar și criza economică, societatea a luat un așa avânt, că în scurt timp — abstrăgând dela câteva societăți din vechiul Regat — i-a succes a ajunge între societățile de frunte.

Această dezvoltare precum și faptul că societatea dorește a cultiva mai intensiv asigurarea fabricelor și întreprinderilor industriale, necesitează urcarea capitalului, și în baza deciziei Consiliului de administrație propune, ca capitalul social să se urce la 8.000.000.— Lei, ceeace adunarea generală aprobă.

Adunarea generală a aprobat propunerea Consiliului de administrație referitor la distribuirea beneficiului net de 520.347.40 lei.

Au fost aleși de membri în consiliul de administrație dl Elemér Gyárfás președintele Sindicatului băncilor din Ardeal și dl Adam Klotz directorul general al „Băncii svăbești”.

În Comitetul de cenzori a fost ales dl Ilie I. Petrescu administrator financiar.

Putem constata, că pe lângă conducerea bine chibzuită și administrarea sănătoasă a putut obține această societate rezultate atât de frumoase, iar acum, asigurându-și legături cu societăți din Angliera, Franța, Italia și Elveția, cele mai frumoase perspective se desfășoară înaintea ochilor, celorce urmăresc cu atențiune activitatea acestei societăți. *Rip.*

De ce nu înaintăm?

Slavă Domnului, avem multe instituții de binefacere, asociații culturale, societăți de educație fizică, comitete, consilii și cluburi cu dușumul, sute și mii de președinți onorifici, activi, diriguitori; pentru tot răul s-ar găsi și leacul la noi în țară, fiindcă avem organizații similare cu acele ale Apusului și lucrurile cu toate aceste aproape în toate părțile merg anapoda (deavala).

Căutând, care să fie (cauza) motivul miraculos, ce împiedică și nu permite, ca cele mai frumoase proiecte, cele mai ideale programe culturale, morale, fizice, sociale, etc. etc. să nu devină realizabile (să nu se poată înfăptui), să nu se traducă vorbele frumoase în fapte reale (adevărâte), am căutat să aflăm motivul acestui rău și astfel aproape dela toți președinții, vicepreședinții, directorii și ceilalți titrați ai diferitelor societăți, am aflat, că nici o persoană din fruntea acelor asociații, societăți, reuniuni și comitete, nu are timp să se ocupe cu ea.

Întrebările însă se țin lanț. Pentru ce nu este cine, pentru ce cutare sau cutare nu are timp, pentru ce nu poate aduce tributul său de muncă, pentru ce nu așază macăr o singură cărămidă la locașul mare, ce se clădește pe seama României întregite, locaș, care, construit, va aduce cu sine deplina consolidare (întărire) a țării?

Răspunsul a fost identic (la fel) aproape totdeauna, varietatea (felul) consta numai în aceea, că avocatul cu cancelaria, oficiantul cu oficiul, meșteșugarul cu meșteșugul se ocupă și astfel nu are timp, pentru să muncească gratuit și desinteresat, pentru oarecare cauză obștească.

Cercetând răspunsul interlocutorilor, am început să mă împac, că așa trebuie să fie toate cum sunt și că așa este bine, că avocatul cu cancelaria, funcționarul cu funcția, fiecare cu ocupația sa, să meargă înainte și neuitându-se împrejur, nici la dreapta nici la stânga, să-și caute, după cum se zice, „de treaba sa”, căci viața e scumpă, copiii sunt mulți, pentru bătrânețe încă trebuie să ne îngrijim etc.

Cercetând însă lucrurile mai serios și cu mai multă băgare de seamă, în curând m'am putut convinge despre contrarul, căci foarte mulți dintre acei cari mi-au răspuns, că nu au timp, i-am văzut vânturându-se ceasuri întregi pe stradă, ori înfundând cafenelele, sau: având atâtea afaceri mănoase, cari, dupăcum spuneau, trebuie să le asigure bătrânețea și un trai mai liniștit.

Las la aprecierea (prețuirea) cititorului acestor rânduri, categoria acelor, cari au îndrăzneala de a se angaja la o muncă și nu fac nimic; pe acești incurcă-lumea, cum le zicem noi, disprețuitori ai conștiinței lor proprii, merită să-i calificăm întrași în complecta descompunere morală și nu merită nici o stimă.

Făcând această tristă constatare, care, am ferma convingere, este întâia și ultima cauză a regresului general pe toate tărâmurile vieții noastre

sociale, cred mai nimerit a încheia această expunere cu rândurile ce urmează mai la vârstă, pe cari li-am extras dintr-un apel irealist, dar cari se potrivesc de minune, ca încheiere, la o tristă constatare și un apel, pentru ne schimbă în viitor:

„Fiul popoarelor mari apusene își permite, să fie numai individ, părinte, savant și artist. Din milioanele oamenilor Americii, marii Britanii, se ajunge și pentru aceasta, dar suntem puțini și stăm înaintea unei munci tinere. La noi nimeni nu poate fi numai individ membrul unei caste, unei familii singure, la fiecare trebuie să fie atât de bun cetățean, și membru activ, productiv al societății. Toți trebuie să ia parte activă la munca comună a națiunii întregi, pentru că pe fiecare cade o parte din această muncă constructivă și de deplină consolidare a iubitei noastre țări.”

Știri de tot felul.

Sosirea M. S. Reginei în capitală. M. S. Regina a sosit Duminică la orele 5 și jum. în capitală din străinătate. La gară a fost întâmpinată de M.-S. Regele precum și de întreaga familie Regală și mai mulți miniștri.

Rupere de nori la București. O groază de rupere de nori s'a produs la București în zilele trecute. O adevărată spaimă a cuprins lumea, potop de apă a curs, timp de 3 ore, însoțit de groaznice fulgere și trăsnete așa în cât s'au umplut pivnițele cu apă. S'au dărâmat câteva case și s'au rupt firele telefonice, cari acum nu funcționează.

Știri școlare. Ministerul Instrucțiunii publice a încunoștințat școlile secundare din țară, că anul școlar se va încheia în ziua de 20 Iunie. Premiile se vor împărți între 25-30 Iunie. Examenele de absolvire, atât pentru cursul inferior cât și superior, vor avea loc între 6.—10. Iulie.

Cooperativa „Pârnavana” din Arad în 1920. a. c. și-a ținut a 2-a adunare generală în sala mare a primăriei orașului sub prezidiul Dl. revizor Iosif Moldovan și Gh. Popovici. Din rapoartele și bilanțul consiliului s'a constatat că cooperativa înființată în anul 1920 cu 55 membri cu un capital societății de 4800 lei, azi numără 300 membri având un capital de 50.000 lei, apoi e plasată în casele proprii din str. Dorobanților ce valorează 700.000—800.000. Primindu-se referatele cu mare însoțire s'a trecut la restaurarea consiliului, re alegându-se cu unanimitate cei ieșiți, etăt membri în consiliu cât și cenzori. Nouii membri au fost aleși satisfăcând dorința unanimă Dnii prof. Calus Turicu în consiliu și inst. Liviu Dublea în comisia cenzorilor. Între membri noui adunarea generală a aclamat cu bucurie pe Dl. senator Iuliu Moldovan intrând în societate cu un capital de 5000 lei.

Duminecă în 22 Iunie a. c. distinsul profesor Univ. și literat din București Dl. M. Dragomirescu va ține la Palatul Cultural (Arad), la orele 5 a. o conferință despre marele nostru scriitor L. Caragiale. Invităm onor. public românesc, să ia parte în număr cât mai mare la această însemnată conferință.

Petrecere frumoasă la Pâncota. La înălțarea D-lui tinerimea română dela Pâncota a organizat un frumos concert și teatru, care a avut un strălucit succes moral și material. Corul condus cu multă istețime de vrednicul învățător d. V. Vlădica a fost mult aplaudat; declamațiile au fost bune, iar diletanții cari au jucat teatru au fost și ei mult aplaudați. Acest început frumos ne dă convingerea, că pâncotanii au pornit pe cale bună și vom mai avea prilejul să-l aplaudăm.

Redactor responsabil: CONSTANTIN SAVU